

Arrest

nr. 176 410 van 17 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Deh Tar (district Kama, provincie Nangarhar). U bent zes jaar naar school gegaan. U werkte voornamelijk op de vier jerib grond die uw familie bezit.

De Taliban kwamen regelmatig bij jullie langs. Jullie moesten ze dan eten geven. Op een keer zeiden ze tegen uw vader dat hij u aan de Taliban moest geven zodat u aan hun gewapende strijd zou kunnen deelnemen. Omdat uw vader u nodig had om het land te bewerken, weigerde uw vader dit. Toen de Taliban het huis verlieten, stuurde uw vader u naar zijn broer die in Sangar Saray woont. U verborg zich

daar voor de Taliban. Een tijd later werd uw broer H. op de weg tussen Jalalabad en Kama het slachtoffer van een bomexplosie. Uw broer werd nog overgebracht naar een hospitaal in Peshawar (Pakistan) maar overleed daar aan zijn verwondingen. Na de dood van uw broer keerde u naar Deh Tar terug en woonde u zijn begrafenis bij. De Taliban vernamen dat u terug in het dorp was en zijn u komen ontvoeren. Ze brachten u naar een bergachtige regio en hielden u daar gevangen. U moest er water halen voor de Taliban en schoonmaken. De Taliban trachtten u ook te hersenspoelen en gaven u uitleg over de jihad. Na ongeveer twee weken gevangenschap brachten de Taliban vier soldaten naar deze site. Zij werden voor uw ogen gedood. In de daaropvolgende nacht konden u en drie andere gedetineerden via een raampje ontsnappen. De Talibs waren die nacht niet daar. Jullie slaagden er in een weg te bereiken. Daar deden jullie een hulpvaardige chauffeur stoppen die u terugbracht naar de bewoonde wereld. U ging niet naar huis maar reisde direct naar Torkham op de grens met Pakistan. U telefoneerde er met uw vader. Deze zei u dat u beter naar Peshawar kon gaan, waar u familie heeft. U verbleef nog acht of negen dagen in Peshawar. Ondertussen regelde uw vader een smokkelaar die u naar Europa moest brengen. U bent dan naar België gekomen. Op 15 juli 2015 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en vroeg u asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u problemen kende met de Taliban. Uw familie moest Kama ook verlaten en lijkt momenteel veilig in Peshawar. Verder zouden ook de Afghaanse autoriteiten naar u op zoek zijn. Zij geloven niet dat u ontvoerd werd door de Taliban en menen dat u de groepering op vrijwillige basis vervoegde. Kort na uw vertrek uit Afghanistan zijn zij bij uw familie langs geweest. Tot slot acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw originele taskara, een vertaling ervan naar het Engels en foto's van uw gewonde en even later overleden broer H..

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens uw gehoor herhaaldelijk en uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Zo kon worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde herkomst uit Nangarhar. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u in Nangarhar gewoond heeft. Vooreerst dient te worden gewezen op uw bijzonder beperkte geografische kennis van de regio en van het land waarvan u zou afkomstig zijn. Zo noemt u wel verschillende namen van dorpen maar geregeld blijkt dat u die dorpen niet kan situeren. Gevraagd hoe u van uw dorp Deh Tar naar Anar Bagh kan gaan, stelt u dat u dan voorbij Gek komt (CGVS, p.6). De informatie toont duidelijk aan dat dit niet zo is. Verder situeert u Deh Tar op tien minuten wandelafstand van Kandahari waar u zes jaar naar school zou zijn gegaan (CGVS, p.6), hoewel uit de info blijkt dat de afstand tussen beide dorpen ongeveer vijf kilometer in vogelvlucht bedraagt. Voorts beweert u het districtscentrum Sangar Sarai op vijfenveertig minuten wandelen van Deh Tar ligt, terwijl uit de informatie blijkt dat die afstand dan weer veel kleiner (nauwelijks twee kilometer) is. Verder situeert u het dorp Pir Zaye voorbij Kandahari (CGVS, p.9),

hoewel Pir Zaye een stuk dichterbij Deh Tar gelegen is. Dat u afstanden zo foutief inschat, geeft aan dat u de namen van de dorpen veeleer heeft ingestudeerd.

Verder verklaart u dat u af en toe heen en weer reisde naar Pakistan (CGVS, p.6). Echter, gevraagd hoe u van de grensovergang Torkham terug naar Kama reisde, meent u dat u dan achtereenvolgens door Batikot, Jalalabad en Behsud rijdt (CGVS, p.7). De bij het administratief dossier gevoegde informatie toont aan dat u districten als Muhmand Dara en Rodat vergeet en dat u eerst een eind door Behsud moet alvorens de stad Jalalabad bereikt wordt. Voorts noemt u Shinwari, Rodat en Dara-i Nur één regio en u meent dat Dara-i Nur op de weg van Torkham naar Jalalabad ligt (CGVS, p.7), terwijl Dara-i Nur in tegenstelling tot de eerste twee districten helemaal in het noorden van Nangarhar ligt. U verklaart verder dat na Torkham eerst Ghazi Amanullah Khan en vervolgens Rodat komt (CGVS, p.7); dit terwijl Ghazi Amanullah Khan veel verder, meer bepaald op nauwelijks vijftien kilometer van Jalalabad gelegen is.

Voorts is het zeer opmerkelijk dat uw beperkte kennis ophoudt aan de grens van de provincie. Zo heeft u nog nooit gehoord van Nurgal (CGVS, p.7), Qarghayi (CGVS, p.8), Chawkay (CGVS, p.8) en Alingar (CGVS, p.13). Nochtans zijn dit allemaal districten die aan Nangarhar grenzen en niet eens zo ver van Kama gelegen zijn. Voorts gevraagd naar provincies die aan Nangarhar grenzen, noemt u Kunar en Laghman (CGVS, p.8). Echter, ook de namen van de hoofdsteden van deze provincies (respectievelijk Asadabad en Mehterlam) hoort u schijnbaar voor het eerst (CGVS, p.8). Ook Pul-i Alam, hoofdstad van de provincie Logar die ook aan Nangarhar grenst, kent u niet (CGVS, p.8). Uw gebrekkige geografische kennis ondermijnt de geloofwaardigheid van uw herkomst uit Afghanistan in zeer ernstige mate.

Verder dient te worden vastgesteld dat uw kennis van de politieke situatie in uw beweerde regio van herkomst evenmin kan overtuigen. Zo kent u geen enkele naam van een jihadi commandant of van een Talib die in uw regio zou actief zijn (CGVS, p.14). Dat lokale commandanten na de val van het Talibanregime in uw dorp het land van mensen van uw dorp bezetten, is u al evenmin bekend (CGVS, p.14). Nochtans kan worden verondersteld dat dergelijke incidenten niet snel vergeten worden in een ruraal dorp als Deh Tar. Voorts bent u niet vertrouwd met namen van prominenten uit uw regio. Over Hazrat Ali, nog steeds parlements lid en volgens een bron "the only power that really mattered in Jalalabad", zegt u dat hij groenten verkoopt op de markt (CGVS, p.8). Haji Din Mohammad, een bekend politicus uit Nangarhar, tevens broer van Abdul Haq en Haji Qadir en voormalig gouverneur van Nangarhar (2002-2005) kent u ook niet (CGVS, p.8). Namen van belangrijke krijgsheren en opstandelingen als Younus Khalis (leider van Hezb-e Islami Khalis dat ooit de controle had over de provincie Nangarhar), diens zoon Anwarul Haq (voormalig leider van het Tora Bora Front) en Gulbuddin Hekmatyar (de leider van Hezb-i Islami en dus geen Talib zoals u beweerde), zeggen u niets of kan u niet situeren (CGVS, p.9-11). Verder weet u dat Mirwais Yassini in het Afghaanse parlement zetelt maar het is u niet bekend dat hij van Deh Tar afkomstig is en over zijn verleden (bijvoorbeeld zijn strijd tegen de Russen) weet u dan weer niets (CGVS, p.8, 9). Voorts zegt u Mowlawi Shakoor te kennen maar u heeft nog nooit gehoord van Mahaz-e-Milli (CGVS, p.9), de partij waartoe hij behoorde. Nochtans geeft de informatie aan dat Mahaz-e-Milli en Hezb-e-Islami de belangrijkste groeperingen zijn in Kama. Ook de naam Pir Gailani, leider van Mahaz-e-Milli, zegt u helemaal niets (CGVS, p.9,10). Ataulah Luddin noemt u eerst de gouverneur van Nangarhar en Kama, waarna u meent dat hij "een soort hoofd van de dorpen" is (CGVS, p.10). Dit is bijzonder vaag. De informatie toont aan dat het een "key power broker" uit Kama betreft, die in het parlement en de Peace Council zetelde en nog steeds een betekenisvolle actor is in het district. Het is merkwaardig dat u geen duidelijker verklaringen over dergelijk iemand kan afleggen. Verder blijkt ook Haji Shazada, eveneens iemand uit Kama die sterke banden met Hazrat Ali (niet de groentenverkoper) zou hebben, u niet bekend (CGVS, p.14). Het is niet aannemelijk dat een persoon die altijd in Kama zou hebben gewoond, zo'n fragmentarische kennis van dergelijke zaken zou hebben. Het zijn immers onder andere deze politieke leiders, partijen en (voormalige) krijgsheren, wier naam alom bekend is, die de geschiedenis van Afghanistan en het lot van de bevolking hebben bepaald.

Voorts kan nog worden gewezen op het feit dat u de Afghaanse kalender niet machtig bent. Hoewel u wel lijkt te weten dat u op 14 mei 1994 geboren bent, kan u niet zeggen welke dan uw geboortedatum is volgens de Afghaanse kalender (CGVS, p.3). Gevraagd naar de naam van de vijfde maand, meent u verkeerdelijk dat dit sumbula is (CGVS, p.4). Het is zeer opvallend hoeveel moeite u heeft om de Afghaanse kalender te hanteren maar als laaggeschoolde wel vlot overweg kan met de Gregoriaanse kalender. Ook dit is een aanwijzing dat u niet Afghanistan gewoond heeft.

Hoewel overbodig gezien de vastgestelde bedrieglijkheid van uw beweerde herkomst, kan nog worden opgemerkt dat het uw asielaanvraag ook bijzonder ongeloofwaardig is gebleken. U beweert dat u door de Taliban werd ontvoerd en samen met drie andere personen opgesloten zat. Het is verwonderlijk dat u niet kan zeggen hoe deze mensen heten of van waar zij precies afkomstig waren (CGVS, p.16, 17). Dat de Taliban u vijftien dagen zouden hebben vastgehouden om u vervolgens domweg via een raam te laten ontsnappen (CGVS, p.17), is ook al niet aannemelijk. Verder kan u niet zeggen of u in uw regio of elders in de provincie Nangarhar in detentie verbleef (CGVS, p.16). Dit is merkwaardig, daar u uit uw cel

zou zijn ontsnapt en naar een weg zou zijn gewandeld. Nog merkwaardiger is dat u iets later beweert dat u ergens langs de weg tussen Torkham en Jalalabad (en dus toch in Nangarhar) werd vastgehouden (CGVS, p.19). Dergelijk inconsistent relaas overtuigt niet. Verder verklaart u nog dat de autoriteiten u verdachten van samenwerking met de Taliban en naar u op zoek gingen (CGVS, p.5). De vaststelling dat u, in tegenstelling tot wat u beweert (CGVS, p.19), tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van een vrees voor de Afghaanse autoriteiten, bevestigt eens te meer het bedrieglijke karakter van uw asielaanvraag.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Kama gelegen in de provincie Nangarhar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS d.d. 29 april 2016 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan feitelijke herkomst uit Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS, p.19). Echter, u heeft er voor gekozen vast te houden aan uw initiële verklaringen en u herhaalde afkomstig te zijn van Deh Tar in het district Kama.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Ondanks het feit dat het CGVS u de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de

kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De documenten die u heeft neergelegd, vermogen bovenstaande argumentatie niet te weerleggen. Een taskara (alsook de vertaling ervan naar het Engels) kan een relaas slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, wat zeker niet het geval is gebleken. Daarenboven blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) dat Afgaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in het land. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afgaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Hierdoor hebben Afgaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van een Afgaanse asielzoeker. De foto's van een gewonde persoon zeggen niets over de identiteit en herkomst van deze persoon, over de familieband die u met deze persoon zou hebben of over de oorzaak van diens verwondingen. Geen van de neergelegde stukken kan uw geloofwaardigheid herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".

Verzoeker wijst erop dat niet wordt getwijfeld aan zijn Afgaanse nationaliteit en geeft toe dat hij lange tijd in het buitenland heeft verbleven hetgeen hij niet durfde te zeggen onder druk van andere asielzoekers "die allerhande verhalen vertelden, met name dat er negatieve beslissingen komen voor Afghanen die buiten Afghanistan hebben verbleven". Hij stelt ook dat men in België dadelijk met de neus op de feiten wordt gedrukt waardoor hij niet heeft durven zeggen dat hij in Peshawar naar school is geweest: "Ons huidig politiek beleid bestaat er namelijk in dat men niet moet denken dat men hier gemakkelijk asiel zal krijgen". Hij heeft in Pakistan 12 klassen gevolgd en is er daarna nog twee jaar gebleven telkens met een visum dat om de drie maanden diende te worden verlengd. In 2014 is hij teruggekeerd naar zijn regio van herkomst en heeft hij problemen ondervonden die hem ertoe hebben aangezet in Europa asiel te komen vragen. Hij voegt informatie toe over hoe de Pakistaanse overheden Afghanen die in hun verbleven recent beginnen te behandelen en welke problemen dergelijke Afghanen ondervinden bij een terugkeer naar Afghanistan. Volgens hem dienen zij te worden beschouwd als een specifieke kwetsbare groep.

Vervolgens voert verzoeker aan dat niet kan worden nagegaan dat hij de maanden niet zou kennen aangezien het gehoorverslag met onvolledigheden is behept en er niet letterlijk werd genoteerd. Tevens stelt hij vast dat op verweerders kaart zijn dorp niet staat aangeduid: "Er is enkel een dorp Dahi Tar, maar geconfronteerd met deze vraag heeft verzoeker gezegd dat zijn dorp niet Dahi Tar is maar Deh Taher". Hij stelt dat het niet onaannemelijk is dat verweerder is uitgegaan van de het verkeerde dorp op de kaart. Tevens merkt verzoeker op als volgt: "Bijgevolg merkt verzoeker op dat hij, op weg van Deh Taher naar Anar – Bagh, wanneer hij via de weiden wandelt, hij wel Gek passeert. De "wegen" via de weiden zijn uiteraard anders als langs de openbare weg. Verzoeker woonde aan de rand van het dorp en tussen het huis van verzoeker en Kandahari liggen 3 à 4 huizen en een grote begraafplaats. Dit is

ongeveer 10 minuten wandelen voor verzoeker. De afstand van het centrum van Deh Taher naar Kandahari is inderdaad veel verder. Ook de tijd van de wandelafstand naar Sangar Sarai naar het dorp van verzoeker kan op die manier verklaard worden. Omdat het dorp aan de rand van het district ligt heeft verzoeker meer tijd nodig om tot het districtscentrum in Sangar Sarai te geraken. Wat betreft dorp Pir Zaye lijkt het hier te gaan om een misverstand. Pir Zaye ligt niet voorbij Kandahari maar wel tussen het dorp van verzoeker en Kandahari. De begraafplaats niet ver van het huis van verzoeker is gemeenschappelijk van de verschillende dorpen en grenst zowel aan Deh Taher, Pir Zaye en Kandahari.

Betreffende de weg tussen Torkham – Kama merkt verzoeker op dat hij nooit zelf deze weg afgelegd, met andere woorden, verzoeker reed zelf niet en besteedde geen aandacht aan de verschillende plaatsen.” Verder stelt verzoeker dat hij niet is geïnteresseerd in politiek, maar dat hij wel kon uitleggen wie in de provincieraad zit en wie uit de streek is in het parlement. Dat hij Hazrat Ali verkeerd benoemde, komt omdat er inderdaad een man is met dezelfde naam die op de markt staat. Hij meent dat nergens in het administratief dossier verweerders verwijt wordt ondersteund dat deze persoon van Deh tar zou zijn en niet van enkele kilometers verder in Pirzai. Hij wijst erop dat hij lange tijd in Pakistan naar school ging en bijgevolg zijn geboortedatum in de Afghaanse kalender niet kent. Hij wijst erop dat zijn kennis van zijn regio van herkomst wordt beperkt door het feit dat hij voor zijn vertrek naar Pakistan te jong was om alles exact te kunnen herinneren. Hij wijst er tevens op dat hij zijn taskara heeft voorgelegd en stelt dienaangaande als volgt: *“Als de Taskara gelegaliseerd moet worden dan wordt er door Ambassade eerst contact opgenomen met de lokale autoriteiten om na te gaan of die persoon effectief van daar afkomstig is.”*

Voorts stelt verzoeker dat hij na zijn terugkeer uit Pakistan wel degelijk problemen heeft ondervonden. Hij verwijst naar de bij zijn verzoekschrift gevoegde informatie in verband met de algemene situatie van dergelijk teruggekeerden, de preciaire omstandigheden waarin zij terecht komen en hoe zij gemakkelijke doelwitten zijn voor anti-overheidsgroeperingen. Hij stelt dat hij daarnaast details heeft kunnen geven over zijn ontvoering en de manier waarop hij is kunnen ontsnappen. Over zijn medegevangenen heeft hij gezegd dat zij hun naam niet wilden zeggen; iedereen werd aangesproken als “vriend” of “broeder”. Op de dag van zijn ontsnapping moest de taliban ergens wapens naartoe brengen waardoor er erg weinig bewaking was. De plaats van detentie was volgens verzoekers vermoeden ergens tussen Trokham en Jalalabad. Hij meent tevens dat hij zijn vrees voor de Afghaanse autoriteiten wel degelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) heeft vermeld.

Verzoeker stelt dat hij problemen heeft in zijn land van herkomst *“nu hij er als terugkeerder uit Pakistan in eerste instantie geconfronteerd werd met preciaire omstandigheden en anderzijds met het feit dat hij door de Taliban wordt gevisieerd”*.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Volgens verzoeker krijgen Afghanen uit de provincie Nangarhar in België de subsidiaire beschermingsstatus. Hij stelt dat rekening moet worden gehouden met zijn nationaliteit waarover geen enkele motivering is terug te vinden in de bestreden beslissing. Onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad voert hij aan dat telkens aan de hand van de meest actuele situatie beoordeeld dient te worden. Hij verwijst naar de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 19 april 2016 en een reeks andere rapporten en artikelen waaruit hij afleidt dat *“burgers constant ten prooi vallen aan het geweld dat zich dag in dag uit afspeelt in Afghanistan”* en dat het geweld heden zodanig grote proporties aanneemt *“zodat sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict”*.

Verder stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

“Bovendien zal verzoeker, bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan aan zijn lot worden overgelaten op de luchthaven van Kabul en wordt hij de facto een IDP (“internal displaced persons”). Immers, het ontbreken van een “overeenkomst” tussen België en Afghanistan heeft tot gevolg dat Afghanen die uit België worden uitgewezen niet beschouwd worden als “terugkeerders”. Ze bestaan dus niet voor de Afghaanse overheid. Ze zijn niet traceerbaar en de Afghaanse autoriteiten laten hun volledig aan hun lot over. Bovendien krijgen ze geen hulp van het MoRr (Afghaanse Ministerie voor vluchtelingen en terugkeerders), die normalerwijze hulp biedt aan vluchtelingen teneinde zich te kunnen

vestigen in de regio van herkomst. Bijgevolg zal verzoeker overgeleverd worden aan het geweld en de gewapende groeperingen. Er is namelijk een onmogelijk zich te vestigen en de noodzakelijk toegang tot de basiszorg, waaronder onderwijs en gezondheidszorg, worden hen ontzegd. Dit blijkt eveneens uit objectieve informatie:

[...]

Niettegenstaande het feit dat verzoeker dient beschouwd te worden al een "IDP" en niet als een "terugkeerder" uit Afghanistan, kan eveneens gewezen worden op de precare positie van de "terugkeerders". Veel Afghaanse "terugkeerders" vormen immers een bijzondere categorie van "people of concern":

[...]

Naast het reële risico dat de gewone burger het slachtoffer wordt van het algemeen gewapende conflict in geheel Afghanistan overeenkomstig artikel 48/4, §2, punt c, is tevens het risico op mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, §2, punt b, hoog. De broodnodige humanitaire hulp blijft immers heel beperkt.

De interpretatie van verweerster van de subsidiaire beschermingsstatus is te beperkt. Verweerster focust zich op de aanwezigheid van een aanhoudend gewapend conflict in een regio teneinde al dan niet de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verweerster verwaarloost echter de humanitaire gevolgen die een gewapende conflict met zich meebrengt. Ook al neemt de ernst van het gewapend conflict in een bepaalde regio af, het geweld blijft sluimeren (er is slechts sprake van schijnbare stabiliteit) en de levensomstandigheden blijven mensonwaardig. Opbouw is een werk van lange adem. Zolang de veiligheidssituatie in de omliggende regio's niet verbeterd, blijft de adequate en nodige humanitaire hulp uit.

De vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog, vindt steun in de huidige veiligheidssituatie, die allermint stabiel te noemen is.

Het is op heden niet aangewezen om mensen terug te sturen naar een dermate onveilig en onstabiel land.

Verweerster is blind voor de werkelijkheid. Rekening houdende met bovenstaande feiten is het duidelijk onterecht dat verweerster geen subsidiaire bescherming toekent aan verzoeker."

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met 17 stukken.

Op 31 augustus 2016 bezorgt verzoeker de Raad nog bijkomende stukken: (i) originele taskara met Engelse vertaling, (ii) foto's van de gewonde en later overleden broer, (iii) originele schoolattesten uit Peshawar, (iv) enveloppe waarmee de documenten aan verzoeker werden opgestuurd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban werd ontvoerd en dat de Afghaanse autoriteiten menen dat hij zich vrijwillig bij de taliban heeft gevoegd. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde afkomst uit de provincie Nangarhar gelet op (a) zijn gebrekkige geografische kennis van zijn regio en land van herkomst, (b) zijn gebrekkige kennis van de politieke situatie in zijn beweerde regio van herkomst, en (c) het feit dat hij de Afghaanse kalender niet machtig is, (ii) zijn asielrelaas ongeloofwaardig is gebleken, en (iii) de door hem neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Waar verzoeker stelt dat minstens “de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

Waar verzoeker aanvoert dat het gehoorverslag zou behept zijn met onvolledigheden, dient erop gewezen dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift het feitenrelaas zoals weergegeven in de bestreden beslissing bevestigt, waaruit blijkt dat verzoeker alleszins meent dat hij op afdoende wijze zijn asielrelaas heeft kunnen uiteenzetten. Het staat verzoeker verder vrij te bewijzen dat wat de commissaris-generaal stelt dat hij heeft verklaard op een andere manier werd gezegd. Het volstaat echter niet eenvoudigweg te ontkennen dat de weergegeven verklaringen niet zouden overeenstemmen met hetgeen werd gezegd. De ambtenaar van het CGVS heeft er geen persoonlijk belang bij dat de verklaringen van de asielzoeker onjuist zouden worden weergegeven. Tot het bewijs van het tegendeel, bestaat het vermoeden dat wat in het gehoorverslag werd opgenomen, zoals ook samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, overeenstemt met wat verzoeker in werkelijkheid heeft verklaard. Hij bewijst *in casu* niet het tegendeel.

Waar verzoeker aanvoert dat hij door de taliban werd gevraagd om aan de gewapende strijd deel te nemen, vervolgens ontvoerd werd naar een onbekende plek om daarna via een raam samen met drie anderen te ontsnappen, dient vastgesteld dat aan dit asielrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht. In de bestreden beslissing wordt er terecht op gewezen dat het niet aannemelijk is dat verzoeker niet kan zeggen hoe de mensen waarmee hij gevangen zat, heten en waar zij vandaan kwamen, alsook dat hij na vijftien dagen gevangenschap eenvoudigweg via een raam kon ontsnappen. Bovendien zijn zijn verklaringen met betrekking tot de plaats waar hij werd vastgehouden niet consistent. Tevens wordt er terecht op gewezen dat verzoeker op de DVZ geen melding maakte van het feit dat de Afghaanse autoriteiten hem zouden vervolgen omdat er wordt vermoed dat verzoeker zich vrijwillig bij de taliban zou hebben aangesloten.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat iedereen op de plaats van zijn detentie werd aangesproken met “vriend” of “broeder”, dient vastgesteld dat hij niet verder komt dan het opwerpen van een *post factum*-verklaring. Daarenboven is het niet aannemelijk dat gevangenen door de taliban met de woorden “vriend” of “broeder” zouden worden aangesproken. Verder laat verzoeker na een verklaring te bieden voor het feit dat hij evenmin weet waar zijn medegevangenen van afkomstig waren. Voorts herhaalt verzoeker slechts dat de taliban wapens dienden te leveren waardoor hij en zijn medegevangenen konden ontsnappen. Het louter herhalen van reeds afgelegde verklaringen is evenwel geen dienstig verweer. Het feit dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS meldde dat hij op de DVZ wel melding maakte van zijn vrees voor de Afghaanse autoriteiten, doet op zich geen afbreuk aan het feit dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat verzoeker van deze vrees op de DVZ geen enkele melding maakte (administratief dossier, stuk 12).

In onderhavig verzoekschrift geeft verzoeker toe dat hij lange tijd in Pakistan heeft verbleven en dat hij in 2014 naar zijn regio van herkomst in Afghanistan terugkeerde. Hij stelt dat hij op aanraden van andere asielzoekers zijn verblijf in Pakistan heeft verzwegen. Er dient opgemerkt dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Verzoeker werd er tijdens zijn gehoor uitdrukkelijk mee geconfronteerd dat geen geloof werd gehecht aan zijn beweerd (recent) verblijf in de provincie Nangarhar, alsook dat een verblijf in een derde land op zich niet problematisch is maar dat deze informatie wel noodzakelijk is voor een correcte beoordeling van zijn asielrelaas (gehoorverslag CGVS, p. 19). Verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar advies van derden over de wijze waarop hij

zijn asielrelaas uiteenzet. Integendeel, het feit dat verzoeker pas in onderhavig verzoekschrift toegeeft dat hij in Pakistan heeft verbleven, terwijl hem reeds van bij de aanvang van zijn asielprocedure op het hart werd gedrukt de waarheid te vertellen, doet in ernstige mate afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid, alsook aan de ernst en de geloofwaardigheid van het ingeroepen asielrelaas. Verzoeker toont verder niet *in concreto* aan op welke wijze het politieke beleid in België (verzoekschrift, stuk 3) hem persoonlijk zou hebben verhinderd de waarheid te vertellen. Eveneens laat verzoeker na *in concreto* de omstandigheden te schetsen waarin hij naar Pakistan verhuisde of waarom hij terugkeerde naar Afghanistan. Dit klemmt des te meer daar hij in onderhavig verzoekschrift het feitenrelaas zoals weergegeven in de bestreden beslissing bevestigt. Zijn verwijzing naar algemene informatie betreffende de behandeling van Afghanen in Pakistan (verzoekschrift, stukken 4-8), die geen betrekking heeft op zijn persoon, is niet van aard het door hem aangevoerde asielrelaas *in concreto* aan te tonen. Hetzelfde geldt voor de informatie waaruit volgens hem blijkt dat teruggekeerden in Afghanistan in precare omstandigheden terechtkomen.

Eveneens maakt verzoeker melding van het feit dat hij in Pakistan twaalf klassen doorliep en er vervolgens nog twee jaar verbleef met een om de drie maanden te verlengen visum. Aldus dient vastgesteld dat verzoeker in Pakistan een legaal verblijf had. Hij laat echter na enig stuk bij te brengen waaruit zou kunnen blijken wat dit verblijf juist inhield, noch dat hij in 2014 naar Afghanistan zou zijn teruggekeerd en daar onafgebroken verbleven heeft tot aan zijn vertrek naar Europa. Hierbij kan er tevens op worden gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat aan het aangevoerde asielrelaas dat zich in Afghanistan zou hebben afgespeeld, geen geloof kan worden gehecht. Aangezien verzoeker in onderhavig verzoekschrift nalaat enige concrete en gedetailleerde informatie met betrekking tot zijn verhuis naar en vertrek uit Pakistan weer te geven, en tevens gelet op zijn verklaring dat hij in Pakistan over een legaal verblijf beschikte en het feit dat zijn laattijdige melding van zijn verblijf in Pakistan afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid (zie *supra*), kan *prima facie* geen geloof worden gehecht aan zijn beweerde terugkeer naar Afghanistan in 2014.

Voorts dient erop gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Hoger is reeds komen vast te staan dat *in casu* geen sprake is van een plausibel en geloofwaardig relaas. Bovendien blijkt uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (tegen betaling) te verkrijgen zijn. Aldus is de neergelegde taskara met Engelse vertaling (administratief dossier, map 'Documenten') niet van aard afbreuk te doen aan de voorgaande vaststellingen. Betreffende de foto's, dient vastgesteld dat deze niets zeggen over de identiteit en herkomst van de afgebeelde persoon, over de familiale band met verzoeker of over de oorzaken van zijn verwondingen.

De overige door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 9-17) vermag aan de voormelde vaststellingen evenmin afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

De door verzoeker per aangetekend schrijven van 31 augustus 2016 bijgebrachte stukken doen aan hetgeen voorafgaat geen afbreuk. Niettegenstaande de begeleidende brief vermeldt dat de taskara vergezeld zou zijn van een vertaling, ontbreekt deze alsnog. De foto's die verzoekers broer beweerdelijk tonen zijn hoe dan ook geen bewijs van verzoekers terugkeer naar Afghanistan. Het paspoort, waarvan het origineel ter terechtzitting wordt getoond, is evenmin vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling, bovendien is de plaats van afgifte van het paspoort onleesbaar gemaakt. De schoolresultaten zijn een bewijs van verzoekers schoolcarrière in Pakistan en de enveloppe ten slotte toont aan dat verzoeker post heeft ontvangen vanuit Afghanistan maar is geen bewijs van zijn verblijf aldaar van 2014 tot aan zijn vertrek naar Europa.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat vele Afghanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Afghanistan zijn verhuisd. In onderhavig verzoekschrift, noch in het administratief of rechtsplegingdossier ontwaart de Raad enig element waaruit zou kunnen blijken dat dit onjuist is. Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Tevens is het mogelijk dat verzoeker in een derde land een andere nationaliteit of verblijfsstatus heeft verworven. Hoger is immers reeds komen vast te staan dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde terugkeer naar Afghanistan in 2014 en dat verzoeker lange tijd (tot 2014) in Pakistan heeft verbleven waar hij middels een om de drie maanden verlengbaar visum (verzoekschrift, p. 4) een verblijfsrecht had waaromtrent hij echter geen enkel stuk neerlegt, zodat de Belgische asielinstanties in het ongewisse zijn over verzoekers precieze doen en laten vóór zijn komst naar België.

Van een asielzoeker mag redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

Nogmaals dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat verzoeker er niet in slaagt zijn beweerde terugkeer naar de provincie Nangarhar aannemelijk te maken en dat hij nalaat zijn verblijf in Pakistan *in concreto* en gedetailleerd te omschrijven. Bijgevolg heeft verzoeker niet voldaan aan de medewerkingsplicht die op zijn schouders rust en verkeert de Raad in de onmogelijkheid, door verzoekers toedoen, na te gaan wat verzoekers (recente) verblijfplaatsen zijn. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker zelf meent dat hij nood heeft aan internationale bescherming, gelet op zijn bedrieglijke verklaringen over zijn herkomst. Indien verzoeker immers meent wel degelijk nood te hebben aan internationale bescherming, komt het hem toen, gelet op de hoger vermelde medewerkingsplicht en de op zijn schouders rustende bewijslast, de asielinstanties een waarheidsgetrouw en gedetailleerd beeld te geven van zijn voorgaande verblijfplaatsen en eventuele andere nationaliteiten of verblijfsstatussen waarover hij beschikt(e).

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER